

předepsati jim dávku řádným platebním rozkazem podle § 7 prav. Poplatník může právem očekávat, že se mu dostane takového definitivního předpisu podle § 7, a může tedy se svými meritorními námitkami sečkat, až jak vyzní tento předpis definitivní.

Okolnost, že obec. zastupitelstvo usnesením z 19. února 1932 prohlásilo prozatímní předpisy na r. 1931 za definitivní a st-l usnesení toho nevzal v odpor, je docela irrelevantní, poněvadž — nehledíc ani k tomu, že předpisovati dávku a tudíž i vysloviti, že dávková povinnost, určená jen provisorně, stanoví se definitivně, přísluší podle § 7 prav. starostovi, nikoliv obecnímu zastupitelstvu — nemohlo ono usnesení, dotýkající se individuálních práv st-lových, státi se vůči st-li účinným, dokud mu nebylo individuálně intimováno, což podle spisů správních se nestalo. Z těchto důvodů bylo nař. rozhodnutí, spočívající na nesprávném právním názoru, zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.650.

Cest y. — Samospráva obecní: * Dlažebné podle zák. čl. I:1890 není obecním poplatkem ve smyslu ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. Proto osvobození důvody § 99 zák. čl. I:1890 nemají o sobě účinnosti pro osvobození od dlažebného, vybíraného jako obecní poplatek na základě § 28 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb.

(Nález z 19. listopadu 1936 č. 16.181/36.)

V ě c: Město Lučenec proti rozh. okr. úřadu v Lučenci z 16. srpna 1934 o dlažebném.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem předepsal starosta města Lučence Michalu B. dlažebné, vybírané v městě Lučenci na základě ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb., za dobu od 1. května do 31. prosince 1933 z osobního auta v částce 100 Kč. K odvolání Michala B. okr. úřad v Lučenci výměrem z 16. srpna 1934 zrušil v postupu instančním tento předpis v podstatě z důvodu, že Michal B. je jako zem. cestmistr osvobozen od placení dlažebného podle bodu 8 § 99 a § 81 zák. čl. I:1890, který je dosud platnou právní normou.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

V městě Lučenci vybírá se dlažebné podle pravidel schválených vládou usnesením z 9. prosince 1932 podle ustanovení § 28 zákona č. 329/1921 Sb. Toto dlažebné je poplatkem obecním, který obec vybírá podle ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. jako územní korporace, politická organizační jednotka, která je povolána ve vlastní působnosti zákonem jí přiznané k určitým úkolům a která k cíli získání úhrady nákladů s plněním jich spojených je nadána ve svém území berní pravomocí. Naproti tomu v případě zák. čl. I:1890 vystupuje obec jen jako nositelka oprávnění propůjčeného jí zvláštní koncesí (§§ 81 a násl.),

kteréžto oprávnění neleží v oboru její územní berní pravomoci, nýbrž jeho obsah a rozsah má základ v koncesní listině, již bylo obci propůjčeno právo vybírat poplatky mýtní a dlažební k plnění a úhradě úkolů zák. čl. I:1890 sledovaných (§ 85). Dlažebné, mající základ v koncesi udělené podle zák. čl. I:1890, není — jak nss vyslovil již ve svém nálezu Boh. A 8062/29 — svou právní povahou poplatkem obecním, o jakém jedná ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb., nýbrž je poplatkem sui generis, který přes mnohé podobnosti s obecním poplatkem dlažebním vymyká se z pojmu obecního poplatku ve smyslu ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. Běží tedy o poplatky od sebe podstatně odlišné a nelze proto ustanovení zák. čl. I:1890, když platný právní řád tak nestanoví, ani přímo, ani analogicky aplikovati na dlažebné, vybírané obcí podle § 28 obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb. Nelze proto ani na toto dlažebné aplikovati osvobození bodu 8 § 99, které zák. čl. I:1890 co do placení dlažebného podle tohoto zák. čl. stanoví. Odporuje tudíž zákonu právní názor žal. úřadu, že při vyměřování dlažebného vybíraného městem Lučencem podle obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb. je přihlížeti k osvobozením od dlažebného uvedeným v § 99 zák. čl. I:1890, a nezbylo, než nař. rozh. založené na tomto nesprávném právním názoru zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.651.

Monopoly, regály. — Řízení správní. — Řízení před nss: * Odepření licence k pěstování tabáku na Slovensku není rozhodnutím neb opatřením ve smyslu § 2 zákona o ss.

(Nález z 20. listopadu 1936 č. 14.743/34.)

V ě c: Mikuláš O. v Bagotě proti výměru ústředního ředitelství tabákové reže v Praze z 11. května 1934 o povolení k pěstování tabáku.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: St-l podal u úřadu pro nákup tabáku v Komárně přihlášku k pěstování tabáku v roce 1934. Úřad pro nákup tabáku v Komárně, »řídě se oběžníkem ústředního ředitelství tabákové reže v Praze z 13. listopadu 1934 č. 27.004/1933«, nevyhověl rozhodnutím z 28. února 1934 přihlášce st-lově a povolení k pěstování tabáku neudělil. Jako důvody uvedl: 1. neoprávněné překročení povolené výměry (§ 7 odst. 5 předpisů o pěstování tabáku v Československé republice); 2. žadatel není československým státním občanem.

V odvolání namítal st-l, že podle československé ústavy je cizím státním občanům s podmínkou recipacity zaručen výkon týchž práv jako československým státním občanům, v Maďarsku pak není předpisu, že se pěstování tabáku povoluje jen maďarským státním občanům.

Ústřední ředitelství tabákové reže v Praze rozhodlo výměrem z 11. května 1934, že na základě § 3 předpisů o pěstování tabáku v Československé republice trvá na svém rozhodnutí a odvolání nevyhovuje.

Zabýváje se stížností podanou do tohoto rozhodnutí, musil nss vzhledem ke své vlastní kompetenci (§ 4 zákona o ss) nejprve si ujasnit